

сть. И ний не само че ся не признавахмы почти нигдѣ за никакъвъ народъ, нъ още бѣхмы принудени при славно-то си *имя*, да ся явяваме помѣжду имъ съ чуждо имя— или такова каквото си ни кой извадеше;— при хубавый-тѣ си *нашъ языкъ*, трѣбаше да ся отхвърлимъ отъ него и да си чупимъ языка съ чужды думы, като сирачета които не сж чули нито заповнили майчина си языкъ и като че не сме си го имали никогга; при наши-тѣ добри *обычаи*,— да ся заблуждаваме съ незнамъ какви си чужди—суетвѣрски измишленія и слѣпотѣи!—

Сичко това врѣмя бѣше за насъ едно врѣмя мжчителско. Първи-тѣ и главни срѣдства, що уславяватъ днесъ бытіе-то на единъ народъ и му даватъ мѣсто помѣжду други-тѣ народи, бѣхжъ отнети отъ насъ; а то е свободный-тѣ животъ, сиречь—усигуреніе-то на живота, честь-тѣ и именіе-то сѣкому, а съ това и просвѣщеніе-то; и на мѣсто тыя

ниі nostri,— ca cum arū fi voitū sǎ facē, din pepturile lorū, nisce muri și nisce forturi contra inimiculū ce venia, cu ferulū și cu flacărea, assupra Europei,— cădurē cu gloriǎ in luptǎ, victima datoriei lorū, și inimiculū sanguinariū, imbētātū și paralisātū de sângele lorū de martiri, nu putu merge mai departe, spre a-și essersa și cu cei-l-alti ferocitatea sē de tigrū insetātū de sânge— cutezū a țice: Oriintele a preservatū pe Occidinte!— Suppliciolū și suferințele nōstre incepurē de attuncī a cresce in proporțiunī infinite. Și noi, Bulgariī, nu numai că, mai nicăiri, nu mai eramū recuanoscūți și considerāți ca națiune, ca poporū; dērē incǎ—ce e și mai tristū— eramū constrinși, cu tōtǎ gloria *numelui* nostru, a ne presinta printre ei cu nume străinū, imprumutatū, fictivū, sēu astū-feliu, in fine, cum plăcē verī-căruia sǎ invente și sǎ ne attribue, in deridere; eramū constrinși, cu tōtǎ formoseța *limbei* nōstre originarie, care este uǎ limbǎ - mamă, a ne lepăda mișelesc de ea, și a ne frânge limba cu terminī și espressionī străine, ca nisce idioți, cari n'au auzitū și n'au ținutū minte limba lorū maternǎ, și ca cum